

Životopis

Oksana Muzyka se narodila 20. listopadu 1970 ve městě Kachovka v Chersonské oblasti. Jméno jí vymyslel tatínek. Do porodnice poslal kytici květin s přáním: „Gratuluji k Oksaně.“ Se svým otcem měla malá Oksana krásný vztah, vše skončilo, když bohužel v srpnu 1973 zemřel na rakovinu plic. Zdálo by se, že si malé dítě si nemůže pamatovat tak strašné události, ale Oksana si velmi dobře vybavuje jeho poslední dny v nemocnici... a jeho pohřeb... a zoufalý pláč na pohřbu: „Tati! Otevři oči!“

Možná proto, že malou holčičku bez tatínka litovali, nebo možná proto, že byla drobná, kudrnatá, hezká a velmi zvědavá, Oksanu všichni zaměstnanci mateřské školky velmi milovali. V roce 1976 přešla celá skupina mateřské školy do první třídy. Bez Oksanky - ještě jí nebylo 7 let. Pro malou dívčenko to byla opravdová tragédie. Moc chtěla do školy. Slíbila všem dospělým, že se bude výborně učit. *Jen mi pomozte, abych mohla chodit do školy*, prosila všechny okolo. A zázrak se stal: paní ředitelka ji přijala na zkušební dobu a nejspíš toho nikdy nelitovala. Dodnes si Oksana pamatuje její jméno i jména všech učitelů. Později, na druhém stupni, byla předsedkyní rady družiny, komsořzkou, účastnila se různých školních akcí a olympiád, vždy hájila čest školy.

V roce 1975 se Oksanina matka znovu vdala. Zpočátku se zdálo, že je vše v pořádku, ale postupem času se její nevlastní otec stával stále tvrdší a přísnější. Matka se postupně stále častěji stavěla na jeho stranu. Oksana se doma cítila jako cizí a nepotřebná. Navíc mívala panický strach z návratu rodičů z práce (jejich přísný pohled, časté fyzické tresty a neustálé výtky vůči mně).

Už od mladších tříd základní školy Oksana chápala, co je to nespravedlnost, a to asi hrálo hlavní roli při výběru jejího povolání. Od malička se svou mamkou diskutovala o výchově a chtěla, aby četla knihy známých psychologů Makarenka a Suchomlinského. Dodnes netuší, kde se tohle v malé holčičce vzalo.

Kromě toho vždy bojovala za spravedlnost a - co je neméně důležité - vždy milovala děti. Proto v posledních ročnících školy vždy dobrovolně zůstávala po vyučování, aby v družině pomáhala dětem, které něčemu nerozuměly, nebo si s nimi prostě hrála různé hry. V domě, kde Oksana žila, každá maminka věděla, komu může v případě nepředvídané situace svěřit své dítě.

V roce 1986 dokončila 10letou školu s výbornými výsledky a mohla se přihlásit na jakoukoli vysokou školu bez přijímacích zkoušek. Samozřejmě bez váhání zvolila obor praktická psychologie na prestižní univerzitě pojmenované po Ušinském.

Během studií už ale nebyla tak pilnou studentkou: Studentský život. První láska. Nedostatek kontroly... To vše zanechalo své stopy. Proto na vysoké škole už nebyla ta premiantka ze střední. Ale to jí vůbec nevadilo, protože teď byla oblíbená mezi studenty.

V lednu 1990 se vdala a v prosinci téhož roku se mladým novomanželům narodil syn Andrej. Celý rok 1991 musela studovat dálkově. Bylo to velmi těžké - mladá rodina, malé dítě a studium... začaly hádky, často bezdůvodné.

V roce 1992 dokončila univerzitu a ve stejném roce se rozpadl Sovětský svaz. A spolu s ním i Oksaniny plány do života.

Po nástupu nové vlády zmizela všechna pracovní místa. Otevíralo se stále více soukromých obchodů a prodejen. Konkurence však byla velmi vysoká. Platy nebyly vypláceny třeba i půl roku. Často nebylo na chleba, natož na maso! To vše se podepsalo na mladém manželství, které začalo skřípat... a v lednu 1994 bylo rozvedeno.

Zůstala sama se všemi problémy a malým synem. Aby přežila a zaplatila účty, vykonávala Oksana jakékoli těžké a špinavé práce (na stavbách, uklízení, mytí nádobí). Také musela prodat všechno zlato a cennosti. Ale peněz bylo stále málo.

O práci v oboru nemohla být ani řeč. Za prvé, Ukrajina je velmi zkorumpovaná, a aby člověk dostal práci, musel zaplatit. A peníze nebyly. Za druhé, profese psychologa v té době nebyla žádaná. Ale nakonec se na Oksanu usmálo štěstí. Vzali ji do soukromého obchodu. Na nějakou dobu se mladé ženě trochu ulevilo, ale s každým rokem se životní úroveň zvyšovala a platy zůstávaly na stejné úrovni.

Musela pracovat 15 hodin denně, ale ani tak to nestačilo. V té době už syn Andrej chodil na střední školu a výdaje se samozřejmě ještě zvýšily. Bývalý manžel se nikdy nezajímal o osud jejich syna a nikdy finančně nepomáhal.

Tohle všechno sehrálo důležitou úlohu při výběru budoucího povolání Andreje - povolání vojáka je jedno z nejlépe placených, ale také – v době válečného konfliktu – nejnebezpečnější.

Oksana i její syn jsou opravdu hodně vděční Čechům a České republice, kde můžou prostě v bezpečí žít.